

когато хората си

на списък, отколкото действителни посетители. Въпросът стоеше открит. Знаехме, че сме изправени пред сериозен проблем.

За известно време и петимата останахме в дълбоко мълчание. Трудно беше да се преглътне такава горчиво хапче, когато стояхме изправени лице в лице срещу фактите. Явно беше и бездуми, че хората избягват - нашата църква, църквата, която обичахме - мястото, където така здраво бяхме работили. Беше трудно, но необходимо - да признаем и назовем проблема.

Поговорихме малко за това, кой е виновен за положението. Предпоженията се простираха на всички равнища - от съюзното ръководство до липсата на духовност у членовете, от неефективните сказки на последния евангелизатор до това, че живеем в „последните времена“ и трябва да очакваме започването на пресяването. Фактът, че обвиненията се насочваха към тези, които не присъстваха на съвета, правеше цялата работа празна и безполезна.

Многократно всички ние насочвахме пръст срещу другите. Ясно стана, че с цялото това размахване на пръст и изкарване на другите виновни не се печели нищо.

„Ами ако всъщност ние самите сме виновни?“

Отново дълбоко мълчание. Да се понесе укора

за състоянието на нещата е трудно. Трудно е наистина да се поеме отговорността. Но след това възникна въпросът: „А какво е погрешното?“ и „Какво трябва да направим?“. Като ръководители - четирима старейшини, стоящи там заедно с пастора - от нас зависеше да бъдем наистина ръководители. Предполагаше се, че знаем какво да направим. И докато седяхме там, се чудехме: „Ще се осъществи ли делото на Христос тук, в нашата църква?“

Попитах дали наистина знаем какъв е проблемът - не само за да направим някакви бързи предположения, но наистина да стигнем до разбиране на това, защо хората ни напускат. „Може би - предложих - трябва да приемем, че всъщност не знаем какъв е проблемът, нито неговият обхват. И да започнем оттам.“

Тази вечер започна дълъг, изискващ време процес на промяна, който засегна всеки аспект от нашата църква. Бяхме решени да открием защо се борим и с Божията помощ да открием пътя, който води напред. Знаехме, че ако не се променим, ще бъдем като многото други църкви, които изглеждат са изправени пред затваряне през следващите 15 години. Вярвахме, че времето за действие е точно сега. Ако не го направим, резултатът от бездействието ни ще бъде гибелен за нашето служене тук, в нашата църква.

Като не знаехме точ-

но какво да направим, разгледахме най-напред кои посещават и кои не. Беше болезнено очевидно, че много от младежите липсваха. Малцина бяха посетителите под 45-годишна възраст.

Но най-болезнен беше фактът, че това бяха наши деца и младежи - на наши членове, които посещават църквата, и то от дълго време. Можехме да ги припомним да голягат на някое специално събитие. Но от тяхна гледна точка те имаха една пратка по-интересни неща в събота сутрин. Да поставим вината върху тях - от това също нямаше да има полза. Много родители са изгубили надежда, че децата им ще се върнат някога в църквата. Досега планът е бил просто да се молим за тях, та рано някога се завърнат.

Всички ние ги искаме обратно. Но всички наши усилия в тази насока са претърпявали неуспех и разочарование. Някои от тези младежи направо са ни казвали: „Много е скучно.“ Не можем нищо да направим, освен да вземем това лично.

През следващите седмици направихме схема, за да определим кои групи посещават и кои не и установихме, че липсват главно тези, които са родени след 1964 г. Явно беше, че църквата не може да оцелее дълго време без тази демографска група. Явно беше също така, че феноменът „остаряване на адвентизма“ съществува в нашата

Някой ще нарекат това, което направихме, рисковано. За нас то беше необходимост.

„Трябва ли да променим начина, по който сме работили досега? Изглежда, че църквата ни умира.“ Въпросът беше отрезвяващ и ни ужи-

ли, както си седяхме на нашия редовен месечен съвет на старейшините. От дълго време това беше „слонът в стаята“. Накрая някой го изказа

гласно.

Докладът на нашия църковен секретар излагаше нещата само в черно и бяло. Схемата на движението на членовете общо взето не правеше големи скокове, но като се вземе целият 25-годишен период, се забелязваше един болезнен упадък. Подобно на много други, и ние имахме повече хора

Тенденции в адвентната църква в България

Администрацията е затрупана с ненужни хартии, а всичко, свързано с вярата, е възвишено и неподвластно на цифри. Да, но не. И в България вече имаме статистика, която ни позволява по-ясно и достоверно да погледнем тенденциите в нашата църква и да си ги обясним, за да поемем правилния курс.

Радостен и изненадващ факт е, че най-многобройната група новокръстени е във възрастовата граница между 19 и 30 години.

В световната църква най-често се кръщават 15-16 годишните, а следващата възрастова група е трудно достижима. Специфичните условия в България говорят, че лидерите на църквата ни допускат младежите в нейните дейности и живот и това способства за тяхното присъединяване. Докато понякога прехвърчат искри между млади и възрастни, няма антагонизъм между поповедниците и младежите.

За тази възрастова група е присъщо търсенето на вяра и непрегубеността. В тяхното мислене не присъства клишетото секта, търсят живот с опитности и нямат вкус към класиката, например към православната църква.

Голяма роля за привличането и задържането им изиграва силната и добре

организирана младежка дейност на църквата ни.

Като цяло обаче има спад на кръщенията, леко се повишават през миналата година. Има спад и в растежа на църквата. Наистина, нагласата на обществото се промени след 2000 - 2001 г. Дотогава все още не бяха отзвучали вълненията около промените в държавата, мислехме за по-доброто бъдеще, промяната в социален и личен план. След това нашата вест загуби актуалност и все още

не сме намерили верния път. Въпреки това се наблюдава, а и очаква отново увеличаване на членството, защото в обществото съществува скрит интерес към духовните въпроси.

Броят на напусналите

проблемите в семейството. Напускат и хора, които не са интегрирани в средата, а броят на напусналите поради доктринални несъгласия е малък.

Статистиката показва, че е необходимо да се на-

остава постоянен през годините. Най-масово напускащите ни са хора в активна възраст - от 35 нагоре, които са били църковни членове между 6 и 10 години. По неофициални проучвания най-важният фактор за напускане е разочарованието, че човек отникъде не получава помощ, за да подобри живота си. Това води до вътрешни проблеми на вярата и депресия. Следващ фактор за разочарование са

мерят нови, по-адекватни методи за представяне на Евангелието, съобразени с проблемите и търсенията на българското общество. Нуждаем се от промяна и на атмосферата в църквите ни. Повече топлина, зариченост и заинтересованост един за друг само ще бъдат от полза. А за постигнатото сме благодарни и признателни на Бога и хората, които са вложили част от себе си. ХМ

собствена църква.

„Пасторе, как да достигнем нашите младежи?“

Да помолите някой младеж да прочете някакъв текст в процеса на богослужението или да помогне в събирането на дарбите - това не изглеждаше много ефективно средство за приобщаването на младежите към църквата. Може би

книгата разбрахме защо не можем да достигнем нашите младежи. Видяхме, че културата на нашето общество се е променила драстично. А ние някак си не сме забелязали това. Пропуснали сме го.

„Сега разбирам какво казват децата ми - коментира един от старейшините, който имаше деца на двайсет и

ме църквата на Господ. Молях се сериозно за ръководство. Събирахме се семейно да споделяме. След няколко месеца развихме визията си.

Направихме списък на това, което трябваше да предприемем. Първият приоритет беше да отстраним скучните личности от богослужението и да отделим време,

когато тя стана реалност!

Решихме също да не критикуваме други църкви и изповедания. Със сигурност не ни е приятно, когато критикуват нас. Знаехме, че и в нас има грешки. Затова насочвахме разговорите към Исус. Каква освежаваща промяна! Църквата стана място за прибежище, както на

Оттихват...

(или един разказ за нашата църква)

трябваше да направим нещо повече от избирането на някой младеж да отговаря за техниката, а друг - да присъства като негласуващ член в някой съвет.

Недостатъчно приспособима ли е станала нашата църква? Иронията е, че Исус винаги се приспособяваше към всяка култура, към всяка личност, към всяка възраст. Нашата църква обаче може би е загубила тази приспособимост и се е превърнала в общество като всяко друго.

„Нека се опитаем да открием какво са научили другите в подхода си към младежите - казах. - Не да копираме точно каквото те са правили, но да открием как те са се приспособявали към младежите в тяхната църква и общество.“

Купих книга по въпроса и дадох по един екземпляр на всеки старейшина. След няколко седмици се събрахме да я дискутираме. От четенето на

няколко години. - То е все едно като да усвоиш нов език - или може би нова култура, която трябва да навлезе в църквата. Не е чудно че те си мислят, че в църквата е скучно.“

По лицата ни се появиха усмивки. Сякаш нова врата се отваряше пред нас и ние за първи път виждахме някакъв път напред. Сега можем да зрелище с минимална възможност за участие от страна на присъстващите. Затова промяната в това отношение се оказва най-лесната и най-добре посрещаната.

По-трудно беше да се промени отношението на църквата и семействата. Липсата на съпричастност може да доведе до кисело отношение и критиканство. Решихме, че няма да бъдем място на критикуване и намиране на кусури - на Съюза, църковните институции, богослужението, отделните личности. Това беше важна стъпка, но

какво облекчение настъ-

в което хората наистина можеха да се срещат със живия Бог. Поклонението на Бога трябваше да бъде най-важното нещо. Но осъзнавахме, че няма нито сила, нито подтик в това, което правехме по време на богослужение. Формалната рутинна и предсказуемост бе довела до всеобща апатия. Службата се бе превърнала в зрелище с минимална възможност за участие от страна на присъстващите. Затова промяната в това отношение се оказва най-лесната и най-добре посрещаната.

По-трудно беше да се промени отношението на църквата и семействата. Липсата на съпричастност може да доведе до кисело отношение и критиканство. Решихме, че няма да бъдем място на критикуване и намиране на кусури - на Съюза, църковните институции, богослужението, отделните личности. Това беше важна стъпка, но

наши членове, така и за хора с други изповедания и убеждения.

Така започна нашето пътуване. Разбира се, то още продължава и ще продължава. Съзнаваме, че сме в началото му, но приветствахме промяната, която тласна служението на Христос напред и подобри работата ни за Него. Две години след започване на промяната с удоволствие отчитаме, че от 55 присъстващи сега те са повече от 180. Младежите ни са се увеличили с 60 %. Нарастване има и във всички възрастови групи.

Виждаме, че църквата е станала място на радост, възбуждане и духовно растене. Всеки вижда, че нещата са различни. Църковните съвети се превърнаха във възбуждащо място. А членовете са жадни да участват в това, което виждаме, че е изпълнена с дух църква, където Исус е ръководителят.

Cn. Adventist Review

АЗ, МОЯТ ИНВАЛИДЕН СТОЛ И БОГ

От бюро за намиране на работа на емигранти й намерили работа още първия ден. Село до Солун - да гледа инвалид. Започнала, но не й давали никаква храна. Човекът, когото гледала, имал плодове на масата и ги броял всеки ден - да не би да липсват някои. Иринка Върбанова била наета като болногледачка, обаче, когато болният лягал да спи, й казвал, че не може да стои така, без да прави нищо, и тя трябвало да копае градината. Имала слънчева алергия и получила екзема. Там температурата е над 40 градуса. Още на втория ден получила обрив и се разболяла. Едва издържала до края на седмицата, за да си вземе заплатата, и се отказала.

Било петък. Отишла в квартирата на дъщеря си в Солун. Смятала в понеделник да се върне в бюрото за нова работа. Майката и дъщерята - адвентисти - отишли на църква в събота - първата събота на Иринка в Гърция. Една жена - сега най-добрата й приятелка, казала, че в нейното село имало инвалид - Танаси, който търсел помощник. Досега го гледала майка му, но се разболяла и вече не можела да се справя. Той никога не бил имал болногледачка, защото били бедно семейство. Попитала Иринка дали

нямало да се съгласи да работи за малко пари. Казала й, че той също е вярващ човек, само че към някакво ортодоксално братство. Иринка веднага отишла с нея да го

си представя да го няма - споделя другата й дъщеря, Весела. - Той е част от нашето семейство.“

Срещата на Иринка с Танаси се оказва светлина в живота на цялото

види. Останала в село Монолофо - където е вече 10 години.

„Не ми се и мисли какво бихме правили без Танаси, не мога да

и семейство. Всъщност не срещата сама по себе си, а Танаси е този, от когото се излъчва доброто.

Продължава на стр. 8

СТЪПКИТЕ КЪМ ПРОМЯНАТА

Не мислете, че знаете

какъв е проблемът. Това е най-критичното място за започване на промяната. Мислим си, че знаем добре какви са проблемите. Дълбоко грешим. Откриването им изисква време и усилия.

Съберете колкото можете повече

данни, преди да направите изводите. Колкото повече факти съпоставим, толкова по-лесно ще видим размера на проблема. Ние например проверихме разпределението на общиостта по демографски признак в страната и го сравнихме с това на редовно посещаващите църквата и това на непосещаващите. Искаме да знаем дали нашата църква отразява демографското разпределение на обществото около нас. Не отразяваше!

Виждете какво или кой липсва от вашите демографски схеми (групи хора). Ние онагледихме различните групи чрез схеми, така че всеки да види къде не сме били ефективни.

Започнете да четете

След като веднъж разбрахме точно кой не присъства, се заехме с изследване на това, как да го достигнем. Особен интерес обвързахме към собствените си деца, които липсваха в църквата. Навлезли в богатството от информация, предоставено ни от литературата върху постмодерната култура и младежта, пред погледа ни се откри по-голяма картина, която ни помогна още по-дълбоко да видим нуждата от промяна.

Започнете да правите

списък на областите, които се нуждаят от разискване. Това е стъпката, от която искат да започнат много църкви. Трябваше да се борим срещу твърдението за бързо разрешаване на проблема, без да сме си написали домашното. Твърдо вярвахме, че истинската промяна не може да настъпи, без да се осъществят най-напред първите четири стъпки.

Решете

заедно какво да направите най-напред. Едва след като бяхме съставили списъка и бяхме си извършили домашната работа, можахме да решим как да започнем да действваме. Знаехме, че трябва да помислим най-напред за нуждите на родените след 1964 година, но не искахме да се получи отчуждението при другите. Внимателно изработихме осеммесечна стратегия за да информираме хората, да поддържаме желанието им да вървим заедно.

Осъзнайте,

че промяната води до конфликт. Знаехме, че промените ще доведат до известен конфликт, но чрез посещаване на много време в убеждаване, всички вървахме заедно. Някои мърмореха, че нещата били различни, други не бяха сигурни дали ще се придвижим напред, други казваха, че изоставяме своите адвентни корени. Единствено времето ни помогна да се разсеят тези страхи. Хората разбраха, че направените промени са ръководени от Святия Дух.

Продължете

да се движите напред. Не се отказвайте! Ние приемаме факта, че сме само в началото, и гледаме напред - къде ни води Господ и как да работим с Него. Решени сме да следваме Христос, затова няма да се спрем.